

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/199/2017
Identifikačné číslo spisu:	2308220840
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2019
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:2308220840.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Y. G. W., trvale bytom v T. XXX, zastúpeného splnomocnenkyňou IKRÉNYI & REHÁK s.r.o. so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 2, proti žalovaným 1/ O. W., trvale bytom v T., O. XXX, zastúpenému splnomocnenkyňou Advokátska kancelária Mihalda, Válah, Kišac, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Gogoľova 18, 2/ Obci Matúškovo, so sídlom v Matúškove, Cintorínska 138, zastúpenej Mgr. Pavlom Šuľanom, advokátom v Galante, Hlavná 929/6, 3/ EUROTRADE - SR a. s., so sídlom v Galante, Drevená 888 a 4/ PERSONÁLNY SERVIS EUROTRADE - EU s.r.o. so sídlom v Galante, Drevená 888, obom zastúpeným splnomocnenkyňou KVASŇOVSKÝ & PARTNERS I ADVOKÁTI s.r.o. so sídlom v Bratislave, Dunajská 32, o zriadenie vecného bremena v prospech vlastníka stavby, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 20C/276/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 8. marca 2017 sp. zn. 11Co/974/2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 8. marca 2017 sp. zn. 11Co/974/2015 a rozsudok Okresného súdu Galanta z 3. júna 2015 č. k. 20C/276/2008-501 z r u š u j e a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 3. júna 2015 č. k. 20C/276/2008-501 zamietol žalobu, ktorej konečným znením sa žalobca domáhal, aby súd v jeho prospech zriadil vecné bremeno spočívajúce v práve cesty cez pozemky bližšie identifikované v žalobe (resp. v podaní túto zmeňujúcom) a rozhodnutie o trovách konania vyhradil samostatnému uzneseniu. Rozsudok zdôvodnený právne (pokiaľ šlo o vec samu) ustanoveniami §§ 123, 123, 151n a 151o O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a niektorými ustanoveniami v čase jeho rozhodovania platného a účinného O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) odôvodnil prakticky nepreukázaním žalobcom potreby požadovaného rozhodnutia súdu (zriadenia ním vecného bremena) za situácie, keď i zo znaleckého posudku vyplynul záver o nadmernosti záberu plôch majúcich byť dotknutých právom majúcim sa zriadiť v prospech žalobcu i možnosť zriadenia prístupu k stavbe žalobcu iným spôsobom a v konaní

nebol sporným faktický prístup žalobcu k jeho nehnuteľnostiam cez pozemky žalovaných, pričom vyhovením žalobe by došlo k neúnosnému zaťaženiu žalovaných.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 8. marca 2017 sp. zn. 11Co/974/2015 vyššie približený rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. V plnom rozsahu sa stotožnil s rozhodnutím prvoinštančného súdu i s jeho odôvodnením, majú za to, že tieto mu umožňujú sa i len obmedziť na konštatovanie správnosti dôvodov preskúmaného rozsudku (s poukazom na ustanovenie § 387 Civilného sporového poriadku - zákona č. 160/2015 Z. z., dnes už i v znení zákonov č. 87/2017 Z. z. a č. 350/2018 Z. z., ďalej tiež len „C. s. p.“), výslovne zdôrazňujúc správnosť záveru súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcu na preukázanie potreby navrhovaného riešenia i záveru o možnosti zjednania prístupu žalobcu k jeho stavbe inak.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu (ako celku) podal dovolanie žalobca (ďalej tiež „dovolateľ“) s návrhom na zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov a vrátenie veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Namietal jednak nesprávnosť procesného postupu súdu, znemožňujúceho uskutočňovanie mu patriacich procesných práv v takej miere, že tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.), ako aj nesprávnosť právneho posúdenia veci, danú doterajším neriešením dovolacím súdom (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) právnej otázky splnenia zákonnej podmienky podľa § 151o ods. 3 O. z. (konkrétne čo treba rozumieť pod nemožnosťou zabezpečenia prístupu vlastníka k stavbe inak). Porušenie svojho práva na spravodlivý proces videl dovolateľ vo svojom neprimeranom zaťažení dôkaznou povinnosťou, ako aj v nedostatočnom (nekonzistentnom a rozpornom) odôvodnení rozhodnutí nižších súdov (primárne súdu odvolacieho).

4. Žalovaní navrhli dovolanie odmietnuť, majú za to, že rozsudky nižších súdov sú správnymi a žiadnou z im vytýkaných väd netrpia.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.) a na to oprávnenou osobou, teda stranou sporu, v ktorej neprospech boli oba dovolaním napádané rozsudky vydané (§ 424 C. s. p.), riadne zastúpenou tzv. advokátskou obchodnou spoločnosťou, ktorej zástupca tiež dovolanie spísal (§ 429 ods. 1 C. s. p.), pristúpil k skúmaniu splnenia ďalších podmienok dovolacieho konania a predpokladov prípustnosti dovolania.

6. V prvom rade sa zaoberal dovolacím dôvodom (či pri záujme na čo najväčšej presnosti dôvodom prípustnosti dovolania) uplatneným podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Za zmatečnosťnú vadu v zmysle takéhoto ustanovenia označil dovolateľ I. neprimerané zaťaženie jeho ako iniciátora konania (žalobcu) dôkaznou povinnosťou a II. nedostatok (neúplnosť) dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu (jeho nepreskúmateľnosť).

7. Obe práve približené dovolacie námietky majú (ako vyplynie z ďalšieho) v prejednávanej veci charakter tzv. spojených nádob.

8. Dôvody (prípustnosti) dovolania, vymedzené v ustanovení § 420 C. s. p. sú praktickým prevzatím skoršieho výpočtu zmatečnosťných väd v rámci § 237 ods. 1 O. s. p. (zákona, ktorý s účinnosťou od 1. júla 2016 nahradila štvorica zákonov reprezentujúcich rekonštrukciu slovenského civilného procesu, t. j. okrem C. s. p. ešte Civilný mimosporový poriadok č. 161/2005 Z. z., Správny súdny poriadok č. 162/2015 Z. z. a zákon č. 125/2016 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s prijatím Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Z takéhoto výpočtu (pominúc na tomto mieste jeho pojmové a sčasti i významové modifikácie) bola vypustená len vada spočívajúca v nepodaní inak potrebného návrhu na začatie konania, keďže výskyt takejto vady považoval zákonodarca v sporoch (o aký ide i v tejto veci), ovládaných bezvýnimčným dispozičným princípom (tu por. najmä čl. 7 ods. 1 Základných princípov C. s. p.) zjavne za vylúčený. V prípade takto prevzatého výpočtu väd nevzniká dôvod čokoľvek meniť

ani na tom závere ustálenej judikatúry dovolacieho súdu, viažúcim sa k skoršej úprave, podľa ktorého z hľadiska § 237 ods. 1 O. s. p. (dnes § 420 C. s. p.) nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v ustanovení, o ktorom je reč (resp. aj viacerých takýchto vád), ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade (prinajmenšom jednej) skutočne došlo. Práve takéto zistenie (záver) dovolacieho súdu je ale vo vzťahu k dovolaním namietanej zmätočnostnej vade v prejednávanej veci namieste.

9. Odňatím možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., principiálne sa prekrývajúcim s nesprávnym procesným postupom súdu na ujmu procesných práv strany v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces sa v zmysle záverov ustálenej judikatúry najvyššieho súdu (na ktorých ani v tejto veci nevznikol dôvod čokoľvek meniť) rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania (dnes strany), priznaných mu v rámci O. s. p. (dnes C. s. p.) alebo inými predpismi procesného práva. O takúto procesnú vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne inými všeobecne záväznými právnymi predpismi a dôsledkom takéhoto jeho postupu bolo nerešpektovanie niektorého procesného práva účastníka /strany alebo aj viacerých takýchto práv [podľa § 18 O. s. p. (teraz obdobne čl. 6 C. s. p.) majú účastníci/ strany v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O. s. p. / §§ 123 a 124 C. s. p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O. s. p. / § 97 C. s. p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O. s. p. / čl. 9 C. s. p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O. s. p. / § 178 C. s. p.) a na doručenie rozsudku do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O. s. p. / § 223 C. s. p.)].

10. Na zasadnutí občianskoprávneho kolégia NS SR 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

11. Prijatie práve priblíženého stanoviska bolo výsledkom snahy o zjednotenie skoršej nejednotnej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, dielom považujúcej nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia len za tzv. inú vadu (na ktorú možno prihliadnuť len, ak je dovolanie prípustné) a dielom za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie a takto aj za jeden z postupov súdu, ktorými sa účastníkom konania odníma reálna možnosť konať pred súdom (pri ktorom nazeraní na problém sama existencia vady zakladá tiež dôvod prípustnosti i dôvodnosti dovolania).

12. Tzv. pilotným rozhodnutím, v rámci ktorého najvyšší súd pristúpil k riešeniu otázky náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia druhým z vyššie naznačených spôsobov, bol jeho rozsudok z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005. Práve ním bolo ustálené, že vady konania vymedzené v § 237 písm. f/ a g/ O. s. p. (dnes rozumej § 420 písm. e/ a f/ C. s. p.), sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, zaručovaného v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj v čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného v prílohe oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.), ale tiež poukázané na viacero rozhodnutí reprezentujúcich európsku i slovenskú judikatúru, s ktorou je takýto názor v zhode - tu por. odvolanie sa na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/ 91) či Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03), podľa ktorých treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

13. Spomínaným rozsudkom však dovolací súd najmä so zreteľom k obsahu vnútroštátnej úpravy civilného procesu Slovenskej republiky, vymedzujúcej náležitosti odôvodnení rozsudkov a platnej v čase vydania ním v minulosti preskúmaného rozsudku, teda k ustanoveniu § 157 ods. 2 O. s. p. (podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ - žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca - žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; pričom dbá aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé) priniesol tiež príklady nedostatkov v odôvodneniach rozsudkov, navodzujúcich stav, pri ktorom povinnosti súdov riadne odôvodniť ich rozhodnutia bude učinené zadost' len formálne (nie reálne). Napriek istému rozštiepeniu novej právnej úpravy, platnej a účinnej v čase rozhodovania odvolacieho súdu v prejednávanej veci a upravujúcej čiastočne odchylnú štruktúru odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie (§ 220 ods. 2 C. s. p.) a rozsudku odvolacieho súdu (§ 393 ods. 2 C. s. p.) treba mať za to, že táto úprava oproti skoršiemu stavu neprešla obsahovou zmenou, ale len zmenou použitého výraziva a je reakciou na rozdiely v charaktere tzv. základného a opravného konania (tu por. druhé z ostatných dvoch zmienených ustanovení, podľa ktorého v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; čím nie sú dotknuté ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 a odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté), keďže ostatnú citovanú úpravu zaiste nemožno považovať napr. za ústup od záujmu zákonodarcu na presvedčivosti rozhodnutia, vydaného v odvolacom konaní.

14. I tu sa preto žiada pripomenúť konštatovanie (na ktorom ani s odstupom času nevznikol dôvod nič meniť), podľa ktorého korektným a i ústavne konformným výkladom ust. § 157 ods. 2 O. s. p. (čo dnes platí o výklade § 220 ods. 2 aj § 393 ods. 2 C. s. p. treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené.

15. Práve priblížený výpočet samozrejme nemôže byť (ani mať ambíciu byť) úplným, keďže sa v konkrétnom prípade môžu vyskytnúť i iné nedostatky v argumentácii (podľa okolností buď súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu alebo aj oboch takýchto súdov - pri nahliadaní na problém optikou súdu dovolacieho), ktorých prítomnosť rovnako spôsobí nerespektovanie čiastkového práva na spravodlivý súdny proces reprezentovaného právom strany na objektívne presvedčivé (uspokojivé) odôvodnenie výsledku rozhodovacej činnosti súdu.

16. K práve uvedenému sa v odvolacích konaniach pridružuje i faktor umožnenia odvolaciemu súdu procesným právom, aby takýto súd, pokiaľ sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, sa v odôvodnení len obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (do 30. júna 2016 vrátane § 219 ods. 2 O. s. p., po takomto čase § 387 ods. 2 C. s. p.). V týchto prípadoch síce stačí, ak odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, keď späťnosť potvrdzovaného a potvrdzujúceho rozsudku vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu a rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie; ak sa však odvolací súd rozhodne ísť touto cestou, vedome tým preberá zodpovednosť i za kvalitu argumentácie súdu prvej inštancie (osud svojho rozhodnutia spája s tým, či v prípadnom dovolacom konaní obstojí ako ním potvrdené rozhodnutie, tak i ním samým doplnené dôvody). Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie prvostupňového súdu (zo strany súdu odvolacieho) v tomto prípade nie je pravidlom (ale výnimkou) a môže sa stať, že toto ani nebude reálne možné, ak súd prvej inštancie súdu odvolaciemu (povedané obrazne) vezme

viator z plachiet - tým, že sa v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia, neskôr podrobovaného prieskumu v odvolacom konaní sám objektívne uspokojivým spôsobom vyporiada so všetkými relevantnými argumentmi všetkých účastníkov/strán a ani odvolanie neprinesie nič iné, než polemiku s takýmito jeho úvahami. Ak ale o takýto prípad (nedoplniteľnosti) naopak nepôjde, z pohľadu preskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu bude mať význam ako udržateľnosť doplňujúcej argumentácie tohto súdu samej osebe, tak i to, či sa doplnenie nedostane do takého rozporu s argumentáciou súdu prvej inštancie, označenou odvolacím súdom za akceptovanú v plnom rozsahu, pri ktorého existencii by už reálne o splnení podmienok § 219 ods. 2 O. s. p., resp. § 387 ods. 2 C. s. p. nemohla byť reč (ale do úvahy by prichádzala len možnosť, že správnou môže byť nanajvýš - pokiaľ vôbec - argumentácia len jedného z oboch nižších súdov).

17. Podľa názoru dovolacieho súdu sa potom v prejednávanej veci nedostatky v argumentácii, vedúce (nateraz) k neakceptovateľnosti prijatých záverov (skutkových aj právnych) vyskytli v rozsudkoch oboch nižších súdov.

18. Oba nižšie súdy totiž zamietnutie žaloby neskoršieho dovolateľa založili na tom, že rozsah prístupu žalobcu k jeho stavbe, požadovaný žalobou by bol neúmerným obmedzením vlastníckych práv žalovaných a tiež na tom, že žalobca má (i v zmysle záverov znaleckého posudku) možnosť zabezpečenia si prístupu k svojej stavbe inak (než požadovaným zriadením vecného bremena súdom), žiaden z nich však neposkytol objektívne uspokojivú odpoveď ako na otázku, aký rozsah prístupu by podľa ich názoru (ešte) zodpovedal zmyslu a účelu rozhodnej právnej úpravy, tak i na ďalšiu otázku, o akú inú možnosť prístupu v prípade žalobcu konkrétne ide (teda aké iné právo žalobcu tu spôsobuje neopodstatnenosť jeho požiadavky na zriadenie vecného bremena - zvlášť ak medzi dovolateľom a najmä odvolacím súdom nebolo sporu o tom, že tu musí ísť o iné právo a nielen niekým tolerovaný faktický stav, závislý práve na tom, že niekto dnes faktický prechod cez svoj pozemok trpí, už zajtra to tak už však byť nemusí).

19. Nedostatočnosť argumentácie v tomto smere nešlo obhájiť ani nedostatkom poučovacej povinnosti súdu či princípom rovnosti zbraní, keďže odvolací súd rozhodujúci s konečnou platnosťou nepodstupuje z pohľadu možnosti urobenia tým, kto pred ním neuspeje, následných opatrení smerujúcich k vyhoveniu skôr nesplneným požiadavkám súdu, žiadne riziko (s výnimkou možnosti podania novej žaloby, ktorá je tu ale de facto vždy) a práve preto treba bezvýhradne trvať na tom, že práve on (pokiaľ tak neurobil už súd prvej inštancie) má povinnosť poskytnúť naozaj pádne a dostatočne presvedčivé argumenty na podporu svojho záveru, podľa ktorého úspechu žaloby (resp. obrany) bránila iná (buď už existujúca alebo ešte len potenciálne vytvoriteľná) právna cesta garantujúca požadovaný výsledok, pričom súčasťou takejto argumentácie musí byť aj dostatočne zrozumiteľné vysvetlenie, o akú cestu ide.

20. Za opísanej situácie už v duchu konštantnej judikatúry dovolacieho súdu nevznikol dôvod zaoberať sa druhým z dovolaní uplatnených dovolacích dôvodov, teda nesprávnym právnym posúdením veci (na rozdiel od prípadu, v ktorom by tvrdenú zmätočnosť dovolací súd nezistil).

21. Dovolaciemu súdu preto neostávalo iné, než rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 a § 450 C. s. p. zrušiť. Pretože dôvod, pre ktorý sa tak muselo stať, sa týkal i odvolacím súdom potvrdeného rozsudku súdu prvej inštancie, podľa odseku 2 prvého z ostatných uvádzaných ustanovení zrušil i rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie tomuto súdu.

22. O trovách dovolacieho konania dovolací súd nerozhodoval, pretože o nich so zreteľom k zrušeniu rozsudkov oboch nižších súdov patrí rozhodnúť súdu prvej inštancie (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.